

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoEk/7/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6415204366
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šabla
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6415204366.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Šablu a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Dušana Ďuriana ako členov senátu, v exekučnej veci pôvodne vedenej u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., Exekútorový úrad so sídlom Záhradnícka 60, Bratislava, pod jeho značkou EX 10568/15, teraz u súdneho exekútora JUDr. Ladislava Jakubca, Exekútorový úrad so sídlom Zámocká 30, 811 01 Bratislava, oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Advocate s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 36 865 141, proti povinnému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX/XX, XXX XX D. E. F., právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, v konaní o vymoženie 292,- € s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 2Er/219/2015-129 zo dňa 07.07.2023 ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

I. Uznesenie súdu prvej inštancie v I. výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení a v závislom IV. výroku o povinnosti oprávneného nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie potvrdzuje.

II. Uznesenie súdu prvej inštancie v II. výroku o nároku povinného na náhradu trov exekučného konania proti oprávnenému v rozsahu 100% m e n í tak, že oprávnený j e p o v i n ý nahradiť povinnému trovy prvoinštančného konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov prvoinštančného konania.

III. Oprávnený j e p o v i n ý nahradiť povinnému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania.

IV. Súdnemu exekútorovi náhradu trov odvolacieho konania voči oprávnenému n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým v poradí druhým uznesením, ktorým rozhodoval o návrhu povinného na odklad a zastavenie exekúcie došlom dňa 11.07.2017, súd prvej inštancie exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil (I. výrok); vyslovil, že povinný má nárok na náhradu trov exekučného konania proti oprávnenému v rozsahu 100 % (II. výrok), povolil odklad exekúcie do nadobudnutia právoplatnosti uznesenia (III. výrok) a uložil oprávnenému povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 39,83 € v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia (IV. výrok).

2. Z obsahu spisu a odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že exekučné konanie sa začalo dňa 25.02.2015 na návrh oprávneného a je vedené na podklade rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a. s. sp. zn. SR 09291/14 zo dňa 29.10.2014. Súd prvej inštancie dňa 29.06.2015 poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD.

3. Súd prvej inštancie v poradí prvým uznesením č. k. 2Er/219/2015-68 zo dňa 05. 03. 2020 zamietol návrh povinného došlý dňa 11.07.2017 na odklad exekúcie, jej vyhlásenie za neprípustnú a jej zastavenie, ktorý povinný odôvodnil tým, že predmetnú exekúciu je potrebné odložiť v zmysle § 56 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31.03.2017 (ďalej aj „EP“), nakoľko možno očakávať, že exekúcia bude zastavená v zmysle § 57 ods. 1 písm. g), l) EP. Dôvody zastavenia exekúcie videl povinný v tom, že rozhodcovský rozsudok, na podklade ktorého predmetná exekúcia prebieha, bol vydaný v rozpore so zákonom, rozhodcovský súd totiž nemal z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej zmluvy právomoc na jeho vydanie, a taktiež rozhodcovský súd ním zaviazal povinného aj na plnenie, na ktoré oprávnený nemal nárok z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Podľa povinného je rozhodcovská zmluva ako neprijateľná zmluvná podmienka neplatná. Jej neprijateľnosť videl v tom, že oprávnený si priamo a autoritatívne v predformulovanej rozhodcovskej zmluve určil pre prípad vzniku sporu z predmetnej zmluvy možnosť výberu, či prípadný spor predloží stálemu rozhodcovskému súdu alebo príslušnému všeobecnému súdu Slovenskej republiky, pričom právo výberu bolo práve na oprávnenom.

4. Na základe odvolania povinného proti predmetnému uzneseniu súdu prvej inštancie Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 9Co/21/2020-101 zo dňa 20.01.2021 zrušil uznesenie Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 2Er/219/2015-68 zo dňa 05. 03. 2020 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Na rozdiel od súdu prvej inštancie bol názoru, že rozhodcovská zmluva je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Nestotožnil sa teda s argumentáciou súdu prvej inštancie, že nejde o neprijateľnú zmluvnú podmienku s prihliadnutím na to, že povinný tam bol poučený o rozhodcovskom konaní, vedel, že právo výberu konania bude mať prípadný žalobca a rozhodcovská zmluva bola dojednaná individuálne, keďže sa nachádza na samostatnom liste papiera. Podľa odvolacieho súdu predmetná rozhodcovská zmluva vykazuje znaky neprijateľných podmienok, preto ju posúdil ako absolútne neplatnú, nakoľko spôsobuje značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Z textu rozhodcovskej zmluvy zo dňa 14.08.2012 je zrejmé, že sa viaže priamo k zmluve o úvere, ktorú uzatvoril povinný s oprávneným, aj keď je rozhodcovská zmluva samostatnou zmluvou, podľa jej obsahu ju možno posúdiť ako podmienku zmluvy o úvere z toho istého dňa, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou. Podstatnou skutočnosťou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti rozhodcovskej zmluvy je skutočnosť, že so spotrebiteľom nebola individuálne dojednaná, nakoľko rozhodcovská zmluva má povahu formulára. Dojednanie zmluvných strán o právomoci rozhodcovského súdu by malo charakter individuálnej zmluvnej podmienky vtedy, ak by boli povinnému poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Spotrebiteľovi bol tak vnútený spôsob rozhodovania budúcich sporov ako aj subjekt, ktorému má byť táto kompetencia zverená a ktorý je súkromnou osobou bez toho, aby mal možnosť akejkoľvek úpravy, či zmeny. Z uvedených dôvodov odvolací súd uložil súdu prvej inštancie opätovne posúdiť prípustnosť vedenia exekúcie.

5. Súd prvej inštancie v tentokrát odvolaním oprávneného napadnutom v poradí druhom uznesení súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu dospel k názoru o neprípustnosti exekúcie, a preto ju zastavil.

6. Z obsahu spisu a odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že oprávnený a povinný uzavreli dňa 14.08.2012 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej boli povinnému poskytnuté finančné prostriedky vo výške 350,- €. Súd prvej inštancie posúdil zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení (ďalej aj „OZ“), keďže oprávnený ju uzavrel v postavení dodávateľa a povinný v postavení spotrebiteľa, nakoľko nekonal v rámci predmetu jeho obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Povinný sa v zmluve o úvere zaviazal oprávnenému finančné prostriedky vrátiť s dohodnutým poplatkom vo výške 346,- € v 12 splátkach do 15.09.2012, teda celkom zaplatiť oprávnenému 696,- €.

7. V ten istý deň oprávnený s povinným zároveň uzatvorili rozhodcovskú zmluvu, z ktorej vyplýva, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené: a) pred stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stálom rozhodcovskom súde; rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, pričom účastník rozhodcovského konania môže do 15 kalendárnych dní od doručenia rozhodcovského rozsudku podať Stálemu rozhodcovskému súdu žiadosť o preskúmanie rozhodcovského rozsudku, b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho prepisu. Zmluvné strany sa dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z právnych vzťahov, vrátane sporu o jej platnosť, výklad alebo zrušenie na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za

rozvázovaciú podmienku rozhodcovskej zmluvy; ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na všeobecnom súde bola podaná žaloba na rozhodcovskom súde vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou doložkou v súlade s vnútornými predpismi Stáleho rozhodcovského súdu založená právomoc rozhodcovského súdu.

8. Súd prvej inštancie mal za to, že samotná skutočnosť, že dohoda zmluvných strán o právomoci rozhodcovského súdu netvorila súčasť zmluvy o úvere alebo súčasť Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ale bola uzavretá vo forme samostatnej rozhodcovskej zmluvy, nie je dostatočným dôkazom o vôli povinného pristúpiť na tento osobitný spôsob rozhodovania sporu. Povahu formulárovej zmluvy má totiž nielen zmluva o úvere a zmluvné podmienky k nej, ale aj predformulované znenie rozhodcovskej zmluvy. V predmetnom prípade má rozhodcovská zmluva podobu formulára obdobného tomu, vo forme ktorého bola uzavretá samotná zmluva o poskytnutí finančných prostriedkov. Pri formulárovom znení rozhodcovskej zmluvy tak ani nie je zrejmé, či pôvodnému povinnému boli poskytnuté dostatočne jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Podľa názoru súdu prvej inštancie je neprípustné, aby takto uzatvorená rozhodcovská zmluva bola podmienkou poskytnutia úveru zo strany oprávneného.

9. Dojednanú rozhodcovskú zmluvu posúdil súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 53 ods. 1, ods. 4 písm. r) OZ a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 1/2012 zo dňa 21.03.2012 ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a tým absolútne neplatnú, pretože vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, nakoľko neplatnosť takejto zmluvy (doložky) je potrebné posudzovať z hľadiska jej dôsledkov, nie možnosti. Hoci teda spotrebiteľovi umožňuje sa svojich práv domáhať nielen na rozhodcovskom súde, v prípade, ak sa rozhodcovské konanie začne na návrh dodávateľa je spotrebiteľ povinný sa rozhodcovskému konaniu podrobiť. Uzavrel, že rozhodcovská zmluva v skutočnosti v tomto prípade nie je alternatívou riešenia sporov, nakoľko ak oprávnený - veriteľ podal návrh na začatie konania na rozhodcovský súd, uskutočnil výber predpokladaný v rozhodcovskej zmluve, a po tomto výbere sa už povinný musel podrobiť rozhodcovskému konaniu.

10. V dôsledku absolútnej neplatnosti rozhodcovskej zmluvy nemal rozhodcovský súd právomoc vo veci rozhodnúť, preto sa ním vydaný rozhodcovský rozsudok nemohol stať vykonateľným. Z tohto dôvodu vyhlásil súd prvej inštancie exekúcie za neprípustnú a zastavil ju v zmysle § 57 ods. 1 písm. g) EP.

11. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie do nadobudnutia právoplatnosti výroku uznesenia o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení vyhovel aj návrhu povinného na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 EP, nakoľko možno očakávať, že exekúcia bude zastavená.

12. Súd vzhľadom na zastavenie exekúcie s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP, § 200 ods. 1, ods. 5, § 203 ods. 1 EP, § 14 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov a § 3 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty priznal povinnému nárok na náhradu trov exekúcie a rozhodol o trovách súdneho exekútora, nakoľko zastavenie exekúcie zaviniel oprávnený, pretože podal návrh na vykonanie exekúcie na podklade nevykonateľného exekučného titulu.

13. Proti I. výroku uznesenia súdu prvej inštancie o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený. Rozhodnutie súdu prvej inštancie označil za nesprávne z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej aj „CSP“), t. j. z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14. Oprávnený trval na tom, že rozhodcovská zmluva dohodnutá medzi oprávneným a povinným je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská zmluva nevyžaduje od povinného, aby spory s oprávneným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. V zmysle rozhodcovskej zmluvy článku II - predmet zmluvy v bode 1 sa uvádza: „zmluvné strany sa dohodli riešiť všetky spory vzniknuté z predmetných zmlúv úvere buď pred Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. (ďalej len „rozhodcovský súd“) alebo pred príslušným všeobecným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde.“. V tejto súvislosti poukázal na viaceré rozhodnutia okresných a krajských súdov, okrem iného na rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 13.11.2017, sp. zn. 2Er/1464/2015, podľa ktorého sa dlžník dojednaním rozhodcovskej doložky „nevzdal práva na súdnu ochranu poskytnutú všeobecnými súdmi Slovenskej republiky, nakoľko rozhodcovská zmluva obsahuje alternatívne riešenie sporov, ktoré dostatočným spôsobom zabezpečuje spotrebiteľovi právo podať žalobu nielen na rozhodcovský súd, ale aj na všeobecný súd. ...takýmto žiadateľom môže byť rovnako

veriteľ ako aj dlžník - spotrebiteľ, preto takéto dojednanie nemôže mať povahu neprijateľnej podmienky (z rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoE/297/2017 zo dňa 24.08.2017.“ . S odkazom na posledné citované rozhodnutie poukázal tiež na to, že povinný v rozhodcovskej zmluve prehlásil, že s uzavretím rozhodcovskej zmluvy súhlasí a že pred uzavretím tejto zmluvy bol osobitne poučený o dôsledkoch jej uzavretia. Pri takto dohodnutých zmluvných podmienkach sa nemožno účinne dovolávať ich neprijateľnosti, nakoľko boli individuálne dojednané. Zmluvné strany svojím podpisom vyslovili súhlas s prerokovaním sporu pred rozhodcom ustanoveným už v rozhodcovskej zmluve. Oprávnený v odvolaní ďalej poukázal na možnosti ustanovenia rozhodcu, či namietania jeho predpojatosti, že dohoda o forme písomného konania nevyučovala možnosť uskutočnenia konania ústnou formou, pričom takéto požiadavky, či námietky povinným v rozhodcovskom konaní vznesené neboli.

15. Oprávnený tiež trval na tom, že rozhodcovská zmluva bola individuálne dojednaná, pretože nie je uzatváraná vždy. Preto ju nemožno posudzovať z hľadiska jej neprijateľnosti. Rozhodcovská zmluva uzavretá ako dokument na samostatnom liste papiera, oddelene od samotnej zmluvy o úvere, môže, ale rovnako nemusí byť uzavretá spolu so zmluvou o úvere. Následne preto, v prípade, že žiadateľ o úver uzavrie rozhodcovskú zmluvu, pri vzniku sporu zo zmluvy o úvere má každá strana možnosť voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním (nakoľko sa jedná o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu). V prípade, že rozhodcovskú zmluvu žiadateľ neuzavrie, eventuálny spor zo zmluvy o úvere sa bude riešiť súdnou cestou.

16. Oprávnený mal za to, že platnosť právneho úkonu navyš treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvažovania okolností, ktoré môžu, ale nemusia nastať po jeho uzavretí. Dôležité teda je to, či rozhodcovská doložka v čase jej uzavretia sama osebe umožňuje alebo neumožňuje dlžníkovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Nie je vôbec dôležité, čo sa môže stať v budúcnosti. Je logické, že pokiaľ by zo strany dlžníka došlo po uzavretí zmluvy k jej porušeniu, t.j. k jeho protiprávnemu konaniu, bude to práve dodávateľ, ktorý bude nútený obrátiť sa so žiadosťou o právnu ochranu na príslušný orgán, a to na základe voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním, buď priamo na súd (pretože vo vzťahu k nemu nebude uzavretá rozhodcovská doložka) alebo priamo na rozhodcovský orgán (pretože vo vzťahu k nemu bude rozhodcovská doložka výhradná).

17. Žalovaný uzavrel, že vzhľadom na platne uzavretú rozhodcovskú doložku tvorí začaté rozhodcovské konanie ohľadne sporu zo zmluvy o úvere prekážku litispendencie pre akékoľvek ďalšie žaloby v tej istej veci, a to aj v obrátenom procesnom postavení, čo vyplýva nielen zo zmluvy, ale aj z ustanovení procesného práva (§19 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, § 106 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku). Podľa žalovaného týmto záverom nie je navyš vôbec dotknuté právne postavenie spotrebiteľa, pretože ten má možnosť obrátiť sa skôr ako dodávateľ na všeobecný súd s nárokom z titulu porušenia jeho (napr. spotrebiteľských) práv alebo má možnosť sa brániť v rozhodcovskom konaní.

18. Aj keď oprávnený poprel, že by sa v danom prípade jednalo o spotrebiteľa a o spotrebiteľský úver v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, pri pripustení tohto záveru argumentoval tým, že právna úprava ani odborná literatúra, či judikatúra nevyučuje možnosť riešenia spotrebiteľských sporov v rozhodcovskom konaní. Poukázal pritom na § 4 ods. 2 písm. r) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, § 9 ods. 2 písm. v) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, odporúčanie Komisie č. 98/257/ES o zásadách použiteľných na orgány zodpovedné za mimosúdne riešenie spotrebiteľských sporov, na viaceré rozhodnutia českých súdov, z ktorých niektoré odmietli aj vecný prieskum rozhodcovských rozsudkov vydaných na základe rozhodcovských doložiek v spotrebiteľských zmluvách a napokon na odbornú literatúru - Hulmák, M. – Tomančáková, B.: Rozhodcovské konanie ako vhodný prostriedok riešenia sporov medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Obchodnoprávna revue, 2010, č. 6 a 7, s. 168 a nasl. a 189 a nasl.; Nový, Z.: Spotrebiteľské úvery a rozhodcovské konanie. Jurisprudence, 2010, č. 7, s. 22 a nasl.

19. Vzhľadom na uvedené oprávnený mal za to, že rozhodcovskou zmluvou bola platne založená právomoc rozhodcovského súdu, a preto aj rozhodnutie, ktoré bolo výsledkom rozhodcovského konania, má povahu exekučného titulu (nadobudlo právoplatnosť aj vykonateľnosť).

20. Oprávnený preto navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

21. Povinný vo vyjadrení k odvolaniu oprávneného navrhol odvolaciemu súdu uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správne potvrdiť a priznať povinnému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Povinný nesúhlasil s názorom oprávneného, že predmetná rozhodcovská zmluva bola individuálne dojednaná, nakoľko sa nachádzala na samostatnej listine, ktorú podpísal tak

oprávnený, ako aj povinný. Z ustanovenia § 53 ods. 2 OZ podľa povinného vyplýva, že pre skúmanie individuálnosti dojednania je nutné posúdiť objektívnu možnosť ovplyvniť znenie tej-ktorej podmienky zo strany spotrebiteľa a nie to, či k dojednaniu podmienky došlo formálne na osobitnom liste papiera. Zmluvu o úvere, všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ako ani rozhodcovskú zmluvu nemohol spotrebiteľ ovplyvniť (nejako zmeniť, upraviť znenie textu, vylúčiť niektoré jej dojednanie), nakoľko tieto boli vopred predformulované a v takomto znení predložené spotrebiteľovi. Dodávateľ sám predložil rozhodcovskú zmluvu na podpis spotrebiteľovi bez toho, aby ho upozornil na právne dôsledky, ktoré pre neho plynú z uzatvorenia takejto zmluvy. Na tom nič nemení preformulovaný text zmlúv, ktoré malým ťažko čitateľným písmom môžu obsahovať údajné prehlásenie spotrebiteľa o tom, že uzatvára rozhodcovskú zmluvu dobrovoľne, pričom spotrebiteľom o podobných vyjadreniach v zmluve nemá ani len vedomosť v čase jej podpisu. V prípade takéhoto konania oprávneného v žiadnom prípade nie je možné hovoriť o individuálnosti dojednania rozhodcovskej zmluvy. Dodávateľ takýmto konaním zneužíva práve slabšie postavenie spotrebiteľa v procese uzatvárania formulárových zmlúv.

22. Povinný navyše poukázal o na to, že v zmysle § 53 ods. 3 OZ dôkazné bremeno v otázke individuálnosti dojednania spočíva na strane oprávneného (veriteľa). Vzhľadom na vyššie uvedené individuálnosť dojednania nie je preukázaná existenciou osobitnej listiny. Rozhodcovská zmluva nebola so spotrebiteľom individuálne uzatvorená, nakoľko ten nemohol ovplyvniť jej formulárový obsah. Na podporu uvedenej argumentácie povinný poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 21XECdo/8/2016 - 87 zo dňa 22.02.2017, v ktorom sa uvádza: „V preskúmvanej veci odvolací súd nesprávne vyhodnotil zákonnosť prijatej rozhodcovskej zmluvy, pričom sa obmedzil len na konštatovanie že bola podpísaná, čím došlo k jej individuálnemu dojednaniu, preto podľa jeho názoru nemôže byť považovaná za neprijateľnú podmienku podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a teda neplatnú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Zo zmluvy o úvere uzavretej medzi oprávneným a povinným vyplýva, že rozhodcovská doložka bola medzi zmluvnými stranami dohodnutá už v deň podpisu zmluvy, i keď na samostatnej, individuálnej listine, avšak formou predtlačenej formulára. Dovolací súd priznáva žalovanej ak poukazuje na nevyváženosť dohodnutej rozhodcovskej doložky, nakoľko jej obsah nemohla ovplyvniť, nakoľko spôsobovala nevyváženosť v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinnej ako spotrebiteľa. Ak sa spotrebiteľ vzdáva svojho ústavného práva na prejednanie veci pred všeobecným súdom (alebo iným štátnym orgánom Slovenskej republiky) potom vôľa spotrebiteľa v takomto prípade musí byť jasne preukázaná a nespochybniteľná.“, ako aj na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2CoE/77/2015 zo dňa 20.02.2015: „Dojednanie zmluvných strán o právomoci rozhodcovského súdu by malo charakter individuálnej zmluvnej podmienky vtedy, ak by oprávnený predložil povinnému návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy v takej podobe, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že povinný mal možnosť voľby nepriať návrh na riešenie sporov v rozhodcovskom konaní a že povinnému boli poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní, ako aj, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou poskytnutia úveru. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť akceptovaná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. V danom prípade z návrhu rozhodcovskej zmluvy nevyplýva, že spotrebiteľ mal reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej rozhodcovskej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. Rozhodcovská zmluva spôsobuje zvýšenie nerovnováhy vo vzťahoch medzi dodávateľom a spotrebiteľom tým, že dodávateľ sám rozhodne vo vopred pripravenom formulári, ktorého obsah spotrebiteľ nemôže ovplyvniť o tom, že spory zo spotrebiteľskej zmluvy sa budú riešiť prostredníctvom navrhovanej osoby, ktorú aj sám vybral. Spotrebiteľovi tak vnúti spôsob riešenia sporov prostredníctvom rozhodcovského konania a aj osobu, ktorá bude rozhodcom.“.

23. Povinný mal s poukazom na ust. § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. r) a § 54 ods. 2 OZ mal za to, že uzatvorením predmetnej rozhodcovskej zmluvy došlo k jednoznačnému zhoršeniu postavenia povinného v pozícii spotrebiteľa, resp. k vzniku hrubého nepomeru v právach medzi oprávneným a povinným najmä z dôvodu, že oprávnený si priamo a autoritatívne v predformulovanej rozhodcovskej zmluve určil pre prípad vzniku sporu zo zmluvy o úvere možnosť výberu, či prípadný spor predloží stálemu rozhodcovskému súdu alebo príslušnému všeobecnému súdu Slovenskej republiky. Toto právo výberu spočíva na tej zmluvnej strane, ktorá podá žalobný návrh. V konečnom dôsledku ide o oprávneného, ktorý má eminentný záujem na tom, aby boli spory so spotrebiteľmi riešené pred rozhodcovským súdom, pred ktorým bude postavenie oprávneného oveľa výhodnejšie. Spotrebiteľ tak v konečnom dôsledku na základe takto dojednanej rozhodcovskej zmluvy nemá reálnu možnosť rozhodnúť o tom, či spor s dodávateľom bude prejednaný pred všeobecným súdom Slovenskej republiky alebo nie. Túto možnosť by mal jedine v prípade, ak by on sám bol aktívnou žalujúcou stranou. V prípade, ak žalobu podáva dodávateľ, spotrebiteľ nemá akúkoľvek možnosť zmeniť jeho rozhodnutie predložiť spor na riešenie

rozhodcovskému súdu. Preto podľa názoru povinného takto dojednaná rozhodcovská zmluva nespĺňa reálne znaky alternatívne dojednanej rozhodcovskej doložky a preto predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 a ods. 4 písm. r) OZ. Uvedené vyplýva zo samého účelu a teleologického výkladu predmetných ustanovení OZ, ktoré je nutné vykladať taktiež vo svetle únijnej právnej úpravy.

24. Povinný ďalej poukázal na to, že uzatvorením rozhodcovskej zmluvy v takomto znení si spotrebiteľ jednoznačne zhoršil svoje zmluvné postavenie v zmysle § 54 ods. 1 OZ, pretože bez nej by sa konanie uskutočnilo v mieste jeho bydliska podľa príslušných ustanovení procesných predpisov upravujúcich civilný proces s garanciou ústavných práv, ktoré sú pre spotrebiteľa omnoho priaznivejšie než vnútorný štatút rozhodcovského súdu, podľa ktorého prebiehalo rozhodcovské konanie - známe omnoho väčšou benevolenciou v prospech podnikateľa. Predmetné rozhodcovské konanie sa vyznačuje písomnou formou, ktorá nesporne môže znamenať zhoršenie postavenia spotrebiteľa, keďže tento nemá možnosť priamo komunikovať s rozhodcovským súdom, namietat' tvrdenia protistrany alebo sa inak účinne brániť v konaní. Na rozdiel od oprávneného povinný nemal ani reálnu možnosť ovplyvniť výber rozhodcovského súdu ani výber osoby rozhodcu, čím taktiež došlo k jeho znevýhodneniu znevýhodneniu.

25. Povinný ďalej vo vyjadrení k odvolaniu poukázal na to, že keďže rozhodcovská zmluva ako neprijateľná zmluvná podmienka je absolútne neplatná, nie je právne dôležité, významné, že povinný nevyužil možnosť ju odmietnuť, že ju podpísal a súhlasil s jej znením, resp. že nevyužil možnosť od nej odstúpiť. Ak je totiž rozhodcovská zmluva ako neprijateľná zmluvná podmienka absolútne neplatná v zmysle príslušných ustanovení OZ, jej následné neodmietnutie nemôže mať za následok jej dodatočné platnosť. V tejto súvislosti povinný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/882/2015 zo dňa 29.03.2016 ako aj uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6CoE/256/2012 zo dňa 29.11.2012.

26. Povinný preto uzavrel, že na základe neplatného právneho aktu nemohla byť daná právomoc na rozhodnutie sporu zo zmluvy o úvere rozhodcovským súdom, preto ním vydaný rozhodcovský rozsudok nemôže byť spôsobilým exekučným titulom.

27. S poukazom na článok 2 základných zásad Civilného sporového poriadku, judikatúru najvyšších súdnych autorít - Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva povinný zdôraznil, že jedným z atribútov civilného sporového konania a právneho štátu je zásada právnej istoty, v zmysle ktorej strana konania môže očakávať, že jej spor bude rozhodnutie v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou.

28. Ďalšie vyjadrenia v odvolacom konaní podané neboli.

29. Exekučné konanie sa začalo dňa 25.02.2015 za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) a pokračovalo aj po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku. Odvolanie oprávneného bolo podané na súd prvej inštancie už za účinnosti Civilného sporového poriadku 10.08.2023. Odvolací súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní oprávneného podľa 9a ods. 1 EP v spojení s § 34 ods. 1 CSP pri prejednaní odvolania preto subsidiárne aplikoval v zmysle príkazu § 470 ods. 1 CSP ustanovenia Civilného sporového poriadku.

30. Po prejednaní veci v rozsahu odvolania v zmysle § 379 CSP, z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 CSP a mimo nich v zmysle § 380 ods. 2 CSP v rozsahu väd týkajúcich sa procesných podmienok, ktoré vady nezistil, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné, I. a IV. výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie sú vecne správne a je potrebné ich podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdiť. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vzťahujúcim sa k týmto výrokom, na toto v celom rozsahu poukazuje a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia reagujúc na odvolacie dôvody oprávneného uvádza, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

31. Skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, keď právne posúdil zmluvný vzťah založený zmluvou o úvere a rozhodcovskou zmluvou medzi oprávneným (veriteľom, dodávateľom) a povinným (dlžníkom) ako spotrebiteľský právny vzťah spotrebiteľa (fyzickej osoby) a dodávateľa v zmysle § 52 OZ sú správne. Forma zmlúv na predtlačenom formulári potvrdzuje skutočnosť, že boli uzatvárané bez hlbšej vzájomnej súčinnosti zmluvných strán, z postavenia zmluvne nadriadeného subjektu voči subjektu podriadenému, t.j. z postavenia dodávateľa voči spotrebiteľovi, čo je typické pre spotrebiteľské zmluvy. Na tom nič nemení ani formulárová dohoda zmluvných strán v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka zakomponovaná do Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, aj pri ich náležitej inkorporácii ako súčasť zmluvy o úvere, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom, nakoľko takúto dohodu prinášajúcu zhoršenie zmluvného postavenia spotrebiteľa nemohol spotrebiteľ v zmysle § 54 ods. 1 OZ platne uzavrieť (jeho postavenie v zmluvnom vzťahu dohoda podľa § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka zhoršuje v tom, že ak by takáto dohoda nebola uzavretá, mal by

postavenie spotrebiteľa a jeho práva a povinnosti zo zmlúv by sa spravovali pre neho priaznivejšími ustanoveniami Občianskeho zákonníka, o čo by takouto dohodou prišiel). Aj v prípade absolútnych obchodov má v zmysle § 52 ods. 2 veta tretia OZ v znení účinnom od 01.04.2015 prednosť pri spotrebiteľských vzťahoch aplikácia Občianskeho zákonníka pred Obchodným zákonníkom, a to aj vo vzťahu k spotrebiteľskej zmluve z roku 2012 v zmysle názoru uvedeného v rozhodnutí NS SR sp. zn. 3MCdo/14/2014 zo dňa 21.04.2015, kde sa uvádza, že nakoľko k ust. § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, právny predpis, ktorého je súčasťou, nemá prechodné ustanovenie, odo dňa jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. S poukazom na uvedené sa teda jedná o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 OZ.

32. S oprávneným možno súhlasiť v tom, že zákon č. 244/2002 Z.z., ani Občiansky zákonník, či iný právny predpis nezakazoval v čase uzatvorenia zmluvy o úvere dojednať rozhodcovskú zmluvu zakladajúcu právomoc zvoleného rozhodcovského súdu prejednať a rozhodnúť spor zo spotrebiteľskej zmluvy (napokon v zmysle zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov to nie je vylúčené ani v súčasnosti, aj keď ju možno dojednať za striktnějších obmedzení). To však nedáva odpoveď na otázku, či konkrétna dojednaná rozhodcovská zmluva nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 OZ, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 OZ (absolútne) neplatná. Aby bol totiž (rozhodcovský) rozsudok spôsobilým exekučným titulom, musel ho vydať orgán, ktorý mal na to právomoc, inak je jeho rozhodnutie nulitým právnym aktom, na ktorý sa neprihliada.

33. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter prejednávaného sporu bolo nevyhnutné posúdiť, či rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a. s. predstavuje materiálne vykonateľný exekučný titul vydaný rozhodcovským súdom, ktorého právomoc na prejednanie a rozhodnutie rozhodcovskej veci sporových strán bola založená na základe platnej rozhodcovskej doložky. Podľa postupne sa vyvíjajúcej súdnej praxe toto posúdenie prináleží nielen exekučnému súdu v exekučnom konaní, ale k skúmaniu právomoci rozhodcovského súdu vydať rozhodcovský rozsudok môže súd pristúpiť prejudiciálne aj v civilnom sporovom konaní, a to aj bez návrhu (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/8/2012 zo dňa 26.02.2013, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/27/2011 zo dňa 29.01.2015 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 77/2015, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/458/2014 zo dňa 27.08.2015, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 25/2014 zo dňa 22.01.2014, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/1/2012 zo dňa 21.03.2012).

34. Predmetný rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe rozhodcovskej zmluvy bez možnosti ovplyvnenia jej obsahu zo strany povinného ako spotrebiteľa. To je právne relevantné kritérium z hľadiska posudzovania, či zmluva, či zmluvná podmienka bola dojednaná individuálne, alebo nie. Nie je podstatné, či bola uzavretá ako dokument na samostatnom liste papiera, oddelene od samotnej zmluvy o úvere a či je vždy uzatváraná v súvislosti zo zmluvou úvere, resp. či je podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere. V tomto prípade sa teda nejednalo o individuálne dojednanú (rozhodcovskú) zmluvu. Je preto namieste skúmať, či táto ako formulárovo dojednaná, je alebo nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, teda či bola dojednaná platne.

35. Pokiaľ oprávnený apeluje na to, že z obsahu rozhodcovskej zmluvy vyplýva jej nevýhradný charakter, a preto sa nejedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1, ods. 4 psím. r) OZ, odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 44/2013 zo dňa 24. 10. 2013, sp. zn. 6ECdo 184/2013 zo dňa 30. 09. 2014, ako aj rozhodnutia Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoE/326/2010 z 09. 08. 2011, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 16CoE/77/2015 zo dňa 28. 10. 2015 a Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5CoE/135/2015 zo dňa 09. 09. 2015, v zmysle ktorých na neprijateľnom charaktere tejto zmluvy, zmluvnej podmienky nič nemení ani ten fakt, že jej obsah umožňoval alternatívnu voľbu medzi právomocou rozhodcovského a všeobecného súdu, nakoľko táto voľba prislúchala iba schvaľujúcej strane a nie je ju možné následne zmeniť. Takáto voľba právomoci je preto iba formálna a iluzórna. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je preto aj rozhodcovská zmluva, resp. doložka, ktorá formálne žalobcovi (spotrebiteľovi) umožňuje výber medzi rozhodcovským súdom a všeobecným súdom, ale v prípade začatia rozhodcovského konania iniciovaného dodávateľom (veriteľom) je nútený podrobiť sa výlučne rozhodcovskému konaniu. Takáto rozhodcovská doložka nie je spôsobilá eliminovať hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Jedná sa o judikatúru najvyššej súdnej autority a judikatúru krajských súdov SR majúcu oporu v judikatúre najvyššej súdnej autority, preto poukaz žalovaného na rozhodnutia

okresných súdov, či odlišné rozhodnutia krajských súdov v tejto otázke neobstojí. Odvolací súd taktiež zotrúva na závere, že z textu rozhodcovskej zmluvy zo dňa 14.08.2012 je zrejmé, že sa viaže priamo k zmluve o úvere, ktorú uzatvoril povinný s oprávneným, aj keď je rozhodcovská zmluva samostatnou zmluvou, podľa jej obsahu ju možno posúdiť ako podmienku zmluvy o úvere z toho istého dňa, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou. Podstatnou skutočnosťou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti rozhodcovskej zmluvy je skutočnosť, že so spotrebiteľom nebola individuálne dojednaná, nakoľko rozhodcovská zmluva má povahu formulára. Dojednanie zmluvných strán o právomoci rozhodcovského súdu by malo charakter individuálnej zmluvnej podmienky vtedy, ak by boli povinnému poskytnuté jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Spotrebiteľovi bol tak vnútený spôsob rozhodovania budúcich sporov ako aj subjekt, ktorému má byť táto kompetencia zverená a ktorý je súkromnou osobou bez toho, aby mal možnosť akejkoľvek úpravy, či zmeny.

36. S prihliadnutím na vyššie uvedené predmetná rozhodcovská zmluva je pre jej neprijateľnosť v zmysle § 53 ods. 5 OZ absolútne neplatná, a preto nemohla ani platne založiť právomoc rozhodcovského súdu prejednať spor zo spornej zmluvy o úvere. Rozhodcovský rozsudok vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy je preto nulitný, nemožno ho považovať za materiálne vykonateľný, pretože bol vydaný rozhodcovským súdom bez právomoci na jeho vydanie (viď napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/1/2012 zo dňa 21.03.2012, sp. zn. 6ECdo/307/2013 zo dňa 28.11.2014, sp. zn. 6Cdo/3/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo sp. zn. 5Cdo/338/2012 zo dňa 04.02.2015). Vzhľadom na uvedené nebolo v tomto prípade pristúpené k vecnému prieskumu obsahu, prieskumu vecnej správnosti rozhodcovského rozsudku, odvolací súd však len pre úplnosť uvádza, že aj tento vecný prieskum je za účelom skúmania materiálnej stránky vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku v exekučných konaniach začatých do 31.03.2017 možný. Exekučný poriadok totiž v § 44 ods. 2 umožňuje exekučnému súdu prieskum exekučného titulu z hľadiska zisťovania jeho rozporu so zákonom, t. j. nielen s Exekučným poriadkom. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje napr. na uznesenie Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 545/2010 - 15 zo dňa 09.12.2010, v ktorého odôvodnení sa o. i. uvádza: „Vzhľadom na skutočnosť, že Exekučný poriadok v rozhodnom znení pojednával o skúmaní súladu exekučného titulu so zákonom ako takým (t. j. či už so zákonom hmotnoprávneho charakteru alebo so zákonom procesnoprávneho charakteru), podľa názoru ústavného súdu tak exekučný súd môže exekučný titul preskúmať aj z hľadiska príslušných hmotnoprávných zákonných ustanovení a nielen z procesného hľadiska...“. Taktiež odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6ECdo/126/2013 zo dňa 11. júna 2014, kde sa uvádza: „...aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ nevyužije možnosť spochybníť rozhodcovský rozsudok podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň aj povinný skúmať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúcim materiálne nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd napína príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa.“.

37. Odvolací súd v zmysle § 9a ods. 1, § 200 ods. 6 EP v spojení s § 379 písm. a) CSP preskúmal aj od I. výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a zastavení exekúcie závislý II. a IV. výrok rozsudku súdu prvej inštancie o nároku povinného na náhradu trov exekučného konania a o náhrade trov súdneho exekútora. Súd prvej inštancie rozhodol v napadnutom uznesení o nároku povinného na náhradu trov konania voči oprávnenému síce v súlade s § 203 ods. 1 EP, avšak nevykonateľným výrokom, v ktorom neuložil oprávnenému povinnosť na plnenie - nahradíť povinnému trovy exekučného konania a nevedol, v akej lehote má byť náhrada trov konania zaplatená (viď subsidiárne napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). Zmena rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku o nároku povinného na náhradu trov prvoinštančného konania teda súvisí len s nesprávne formulovaným výrokom, v ktorom absentovali tieto údaje. Preto odvolací súd uložil oprávnenému povinnosť nahradíť povinnému trovy prvoinštančného konania v rozsahu 100 %. Obsahovo ide o totožné rozhodnutie opierajúce sa o ustanovenie § 203 ods. 1 EP. V II. výroku bol preto rozsudok súdu prvej inštancie formálne zmenený podľa § 388 CSP.

38. Naproti tomu IV. výrok napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie o náhrade trov súdneho exekútora spĺňa tieto atribúty a zodpovedá ust. § 200 ods. 5 a § 203 ods. 1 EP, preto ho odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

39. O nároku účastníkov konania na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 9a od. 1 EP, § 200 ods. 6 EP v spojení s § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že povinnému priznal voči oprávnenému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pretože v odvolacom konaní bol oprávnený neúspešný, jeho odvolanie nie je dôvodné. Keďže súdnu exekútorovi v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, odvolací súd vyslovil, že mu ich náhradu voči oprávnenému nepriznáva.

40. O výške a prijímateľovi náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho (exekučného) konania rozhodne v zmysle § 9a ods. 1 EP, § 200 ods. 6 EP v spojení s § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Z tohto dôvodu určil odvolací súd začiatok lehoty na plnenie podľa § 232 ods. 2 CSP od právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania.

41. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 ods. u 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. u 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa

toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis
- (§ 127 ods. 1 CSP).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

Účastníci konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. u 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 429 CSP, resp. dovolanie má vady podľa § 429 CSP napriek riadnemu poučeniu dovolateľa o povinnosti podľa § 429 CSP v odvolacom konaní, resp. napriek výzve súdu prvej inštancie adresovanej dovolateľovi na odstránenie väd a jeho poučení o následkoch neodstránenia väd dovolania, dovolací súd dovolanie odmietne (§ 447 písm. e) CSP v spojení s § 436 ods. 1 CSP).